

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 404/2018-32

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. novembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], t. č. v Ústave na výkon väzby Banská Bystrica, zastúpeného advokátskou kanceláriou Studio Legale, s. r. o., Mostová 2, Bratislava, v ktorej mene koná advokát Mgr. Jozef Obert, konateľ, vo veci namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na prepustenie z väzby počas trvania trestného konania podľa čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 Tos 127/2017 z 29. novembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. februára 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], t. č. v Ústave na výkon väzby Banská Bystrica (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na prepustenie z väzby počas trvania trestného konania podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Tos 127/2017 z 29. novembra 2017.

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol uznesením Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 0 Tp 595/2013 z 8. decembra 2013 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 1 Tpo 5/2014 z 22. januára 2014 vzatý do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a b) Trestného poriadku, pričom väzba začala plynúť 4. decembra 2013 od 11.40 h.

Obžaloba prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor“) bola na okresnom súde podaná 19. júna 2015, na základe ktorej bol sťažovateľ obžalovaný pre trestný čin vraždy v štádiu prípravy spáchaný formou spolupáchateľstva a pre trestný čin vraždy spáchaný formou účasti.

Podľa § 76 ods. 6 písm. c) Trestného poriadku mala lehota väzby sťažovateľa uplynúť 4. decembra 2017, keďže vo veci sťažovateľa išlo o obzvlášť závažný zločin.

3. Sťažovateľ podal 7. septembra 2017 na okresnom súde žiadosť o prepustenie z väzby, pričom v nej poukázal na štyri podmienky ďalšieho trvania väzby, a to po stránke formálnej existencie uznesenia o vznesení obvinenia, po stránke materiálnej existencie kvalifikovaného podozrenia zo spáchania skutku, za ktorý je vznesené obvinenie, existencie niektorého z väzobných dôvodov, a podmienku, aby orgány činné v trestnom konaní a súd postupovali vo veci s osobitnou starostlivosťou a urýchlením. Sťažovateľ podľa svojho

tvrdenia ďalej v žiadosti poukazoval na porušenia Trestného poriadku v konaní (v prípravnom konaní mu nebol doručený návrh na vzatie do väzby), na to, že súd ignoruje jeho žiadosti a vznesené námietky zaujatosti, a najmä namietal, že dôvody útekovvej väzby už pominuli, keďže doteraz vykonané dokazovanie a výpovede svedkov boli podľa neho rozporuplné a nevierohodné a súd nepreukázal, že by sa bol niekedy pokúsil o útek.

4. Okresný súd uznesením sp. zn. 4 Tk 1/2015 z 2. októbra 2017 rozhodol tak, že žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby zamietol, ponúknutú záruku na nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka a peňažnú záruku neprijal a zároveň okresný súd rozhodol o predĺžení väzby o šesť mesiacov do 4. júna 2018. O sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu rozhodoval krajský súd namietaným uznesením sp. zn. 2 Tos 127/2017 z 29. novembra 2017, ktorým bola sťažnosť sťažovateľa zamietnutá.

5. Sťažovateľ vo vzťahu k uzneseniu okresného súdu uviedol, že neboli splnené materiálne podmienky predĺženia lehoty trvania väzby, pretože podľa neho predmetná vec nie je natoľko obťažná, aby nebola skončená v lehote štyroch rokov, a v tejto veci nevznikli iné závažné dôvody, pre ktoré by ju nebolo možné ukončiť v tejto lehote. Ďalšie predĺženie lehoty trvania väzby preto považuje sťažovateľ za nezákonné. Okrem uvedeného sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že viackrát zaslal okresnému súdu žiadosť o opravu zápisníc a že na neverejnom zasadnutí konanom 2. októbra 2017 prítomná obhajkyňa žiadala súd o vyhotovenie zvukového záznamu, no nebolo mu vyhovené. Zároveň mal sťažovateľ 13. novembra 2017 žiadať okresný súd o preklad zápisnice z neverejného zasadnutia z 2. októbra 2017, na ktorom sa rozhodovalo o jeho žiadosti o prepustenie z väzby, do ruského jazyka, do dňa podania sťažnosti však jeho žiadosti nebolo vyhovené. Sťažovateľ zároveň udáva, že návrh prokurátora na predĺženie lehoty väzby mu nebol ani na neverejnom zasadnutí, ani pred jeho konaním predložený, čím došlo podľa sťažovateľa k porušeniu princípu rovnosti zbraní podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru, keďže mu tým nebol poskytnutý primeraný čas na prípravu obhajoby. V závere sťažovateľ uvádza, že mu na hlavnom pojednávaní konanom 22. januára 2018 bolo odopreté predsedom senátu vypovedať, čím malo dôjsť k porušeniu princípu kontradiktórnosti konania.

6. Z uvedených skutočností podľa sťažovateľa jednoznačne vyplýva, že „uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 02.10.2017, sp. zn. 4Tk/I/2015, ktorým zamietol moju žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu zo dňa 07.09.2017 a predĺžil mi väzbu o šesť mesiacov a uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29.11.2017, sp. zn. 2Tos/127/2917, o zamietnutí mojej sťažnosti proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I zo dňa 02.10.2017, sp. zn. 4Tk/I/2015, ktorým mi bola zamietnutá žiadosť o moje prepustenie z väzby na slobodu a bola mi predĺžená väzba o šesť mesiacov, dochádza k sústavnému porušovaniu základných práv a slobôd priznaných mi čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy SR, resp. ľudských práv a základných slobôd garantovaných mi čl. 5 ods. 1 písm. c, a čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj čl. 1 ods. 1 Ústavy SR“.

7. Vzhľadom na rozsiahlosť trestného spisu, ktorý vyplynul z obsahu samotnej sťažnosti, ako aj napadnutého uznesenia krajského súdu (približne 13000 strán) vyzval ústavný súd 31. mája 2018 okresný súd, aby ústavnému súdu oznámil, v akom štádiu sa momentálne nachádza trestné konanie vedené na okresnom súde pod sp. zn. 4 Tk 1/2015 vo veci samej, a aby zaslal ústavnému súdu prehľad procesných úkonov v trestnej veci sťažovateľa a vyjadril sa k náročnosti a obťažnosti trestnej veci a k rozsahu a prípadnej zložitosti dokazovania.

Okresný súd na túto výzvu ústavného súdu reagoval svojím podaním doručeným ústavnému súdu 2. júla 2018, v ktorom sa vyjadril, že v prípade trestnej veci obžalovaného sťažovateľa ide o obzvlášť rozsiahly spisový materiál pozostávajúci z viac ako 13000 listov, v ktorom je 5 obžalovaných osôb z trestného činu vraždy a pokusu o vraždu (obzvlášť závažný zločin v zmysle zákona č. 300/2005 Z. z Trestný zákon v znení neskorších predpisov), v ktorom sa vykonávalo rozsiahle dokazovanie, pričom zložitnosť trestnej veci spočívala aj v jej právnom posúdení vo vzťahu k niektorým obžalovaným, napr. z hľadiska zániku trestnosti pri pokuse trestného činu.

V pripojenom stanovisku zákonného sudcu sa tiež uvádza, že „v predmetnom konaní sa konalo priebežne a plynulo spôsobom smerujúcim k ukončeniu trestného stíhania všetkých obžalovaných, v dôsledku čoho podľa môjho názoru nie je odôvodnený záver o prieťahoch v konaní, resp. o porušení práva niektorého z obžalovaných na prejednanie veci v primeranej lehote. K predĺženiu konania došlo výlučne z objektívnych dôvodov

v dôsledku prerušenia výkonu funkcie sudcu pôvodného predsedu senátu, čo viedlo k povinnosti súdu vec prejednať na hlavnom pojednávaní odzovu, nakoľko v zmysle § 277 ods. 5 Trestného poriadku možno po zmene v zložení senátu pokračovať v hlavnom pojednávaní iba so súhlasom obžalovaného. Na dĺžku konania mala nepochybne vplyv aj povinnosť súdu zabezpečiť preklad rozhodnutí, ako aj obštrukčné správanie zo strany obžalovaného [REDAKOVANÉ], ktorý zahlcoval súd množstvom neopodstatnených žiadostí a pod.“.

K stanovisku bol pripojený prehľad procesných úkonov súdu, z ktorého vyplýva, že v trestnej veci sťažovateľa bolo okresným súdom rozhodnuté na hlavnom pojednávaní konanom 21. februára 2018, ktorá bola po ďalšom konaní a rozhodovaní o väzbe okresným súdom a následne aj krajským súdom predložená 15. júna 2018 spolu so spisom krajskému súdu pre účely rozhodnutia o odvolaniach proti rozsudku vo veci samej.

8. K stanovisku okresného súdu sa na výzvu ústavného súdu vyjadril aj právny zástupca sťažovateľa podaním doručeným ústavnému súdu 9. augusta 2018. Upozorňuje, že spis v trestnej veci sťažovateľa bol predložený krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaniach obžalovaných vo veci samej až 18. júna 2018, a nie 15. júna 2018, ako nesprávne uvádza okresný súd, a upozornil aj na pochybenie okresného súdu, ktoré malo spočívať v tom, že okresný súd pri predkladaní spisu na rozhodnutie o odvolaniach obžalovaných vo veci samej nepredložil krajskému súdu aj sťažnosť obžalovaného [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] proti uzneseniu okresného súdu z 22. januára 2018 o zamietnutí návrhu na opravu zápisníc. Poukazuje aj na jedno hlavné pojednávanie, ktoré bolo nariadené na 9. jún 2016, ktoré sa nekonalo z dôvodu absencie obhajcu obžalovaných, nie zavinením sťažovateľa. V stanovisku ďalej uvádza, že žiadosti sťažovateľa počas konania nemožno považovať za obštrukčné a ich využitie mu umožňuje platná legislatíva. Nesúhlasí s tvrdením okresného súdu, že v trestnej veci išlo o rozsiahle dokazovanie, uvádza, že sťažovateľ súhlasil so zmenou v zložení senátu okresného súdu, poukazuje na ďalšie porušenia procesných práv sťažovateľa v konaní vo veci samej, ktorými malo dôjsť k porušeniu čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. a) dohovoru na neverejnom zasadnutí okresného súdu v roku 2014 a pri procesnom úkone okresného súdu v roku 2013. Taktiež upozornil na prerušenie výpovede sťažovateľa predsedom senátu na hlavnom pojednávaní, ktorým bola

porušená kontradiktórnosť konania a spravodlivý súdny proces, a poukázal na skutočnosť, že pri rozhodovaní o predĺžení lehoty väzby na neverejnom zasadnutí konanom 2. októbra 2017 okresný súd odmietol vypočuť poskytovateľa záruky, ktorý sa nachádzal pred pojednávacou miestnosťou.

K vyjadreniu právneho zástupcu pripojil svoje vyjadrenie aj sťažovateľ, v ktorom v podstatnom rozsahu zopakoval argumenty a námietky svojho právneho zástupcu.

9. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vo veci samej takto rozhodol:

„Krajský súd v Bratislave, uznesením zo dňa 29.11.2017, sp. zn. 2Tos/127/2017, vydanom v trestnej veci vedenej pod sp. zn.: 4Tk/l/2015 proti obžalovanému [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] porušil právo na osobnú slobodu zaručené mu čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy SR a čl. 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na prepustenie z väzby počas trvania trestného konania, garantované čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29.11.2017, sp. zn. 2Tos/127/2017, sa zrušuje.

Zakazuje sa Krajskému súdu v Bratislave pokračovať v nezákonnom obmedzovaní osobnej slobody výkonom väzby obžalovaného [REDAKOVANÉ].“

II.

10. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

14. Podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:

c) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní.

15. Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

III.

16. Podstatou sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a čl. 5 ods. 3 dohovoru rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 2 Tos 127/2017 z 29. novembra 2017, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie súdu prvého stupňa o zamietnutí žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby, o nenahradení väzby poskytnutými zárukami a zároveň bolo rozhodnuté o predĺžení lehoty jeho väzby o ďalších 6 mesiacov. Sťažovateľ v podstatnom namieta, že neboli splnené materiálne podmienky väzby, predmetná trestná vec nebola podľa neho natoľko obtiažná, aby nebola skončená v lehote štyroch rokov, a nevznikli tu žiadne závažné dôvody, pre ktoré by väzbu nebolo možné ukončiť.

17. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03). Za iné dôvody zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti treba nesporne považovať aj konkrétne okolnosti prípadu, predovšetkým intenzitu pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní dotknutého orgánu verejnej moci a ich ústavnoprávny rozmer vrátane miery, ktorou sťažovateľ priamo alebo nepriamo k pochybeniam či nedostatkom vytýkaným z jeho strany dotknutému orgánu verejnej moci svojím konaním prispel, a ich únosnosť z hľadiska požiadaviek na ochranu práva, ktorého porušenie sa namieta (IV. ÚS 62/08).

18. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru ústavný súd predovšetkým poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, z ktorej vyplýva, že v označených ustanoveniach čl. 17 ústavy,

ako aj čl. 5 ods. 3 dohovoru týkajúcich sa práva na osobnú slobodu sú obsiahnuté právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná, ako aj právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu, alebo byť prepustený počas konania (napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05), pričom prepustenie z väzby na slobodu môže byť v zákonom určených prípadoch podmienené zárukou (III. ÚS 7/00, IV. ÚS 181/07). Z už vyslovených právnych názorov ústavného súdu možno vyvodit', že z hľadiska rozsahu práv garantovaných prostredníctvom čl. 17 ústavy a práv vyplývajúcich z čl. 5 ods. 3, ako aj čl. 5 ods. 4 dohovoru neexistujú medzi týmito právami zásadné rozdiely, keďže ustanovenia čl. 17 ústavy zahŕňajú aj práva vyplývajúce z čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru (pozri napr. III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05, IV. ÚS 181/07). Ústavný súd preto v predmetnej veci posudzoval možnosť prípadného porušenia základných práv sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a jeho práv vyplývajúcich z čl. 5 ods. 3 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu spoločne, pričom zohľadňoval judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k druhej vete čl. 5 ods. 3 dohovoru.

19. Z judikatúry ESLP vyplýva, že väzba má mať striktné obmedzené trvanie, a preto má byť zaručená možnosť jej kontroly v krátkych intervaloch. Aké časové obdobia budú akceptovateľné a aké nie, bude zrejme závisieť od konkrétnych okolností (Barfuss z roku 2000, § 65, Bezichieri z roku 1989, A 164, § 21, Sanchez – Reisse z roku 1986, A-107, § 55, Neumeister z roku 1968, A-8, § 24, Wemhoff z roku 1968, § 10). Podstatnými sú predovšetkým pretrvávanie dôvodného podozrenia, že osoba pozbavená osobnej slobody spáchala trestný čin, významné a dostatočné dôvody na toto pozbavenie a osobitná starostlivosť (urýchlenie) príslušných orgánov pri vedení konania proti nej (pozri napr. rozsudky ESLP vo veciach Neumeister v. Rakúsko z 27. 6. 1968, strana 37, § 4 § 5; – Ringeisen v. Rakúsko z 16. 7. 1971, § 104; Letelier v. Francúzsko z 26. 6. 1991, § 35; Kemmache v. Francúzsko z 27. 11. 1991, § 45; Punzelt v. Česká republika z 25. 4. 2000, § 73 a Český v. Česká republika zo 6. 6. 2000, § 74, § 76).

20. Ústavný súd preto z týchto hľadísk preskúmal obsah napadnutého uznesenia krajského súdu z 29. novembra 2017. V podstatnom vo vzťahu k námietkam sťažovateľa

uplatneným aj v predmetnej ústavnej sťažnosti krajský súd konštatoval, že sú splnené formálne, ako aj materiálne podmienky väzby. Vo vzťahu k formálnym podmienkam krajský súd zopakoval, že sťažovateľ ako obžalovaný bol oboznámený s dôvodmi vznesenia obvinenia, bol oboznámený s obžalobou a mal možnosť sa k nim opakovaním vyjadriť. Vo vzťahu k materiálnym podmienkam väzby uviedol, že skutky, ktoré sa sťažovateľovi kladú za vinu a pre ktoré bola na sťažovateľa podaná obžaloba, boli spáchané, majú znaky obzvlášť závažného trestného činu a existuje aj dostatočne odôvodnené podozrenie, že ich spáchal sťažovateľ. Vo vzťahu k námietkam sťažovateľa týkajúcich sa rozpornosti výpovedí jednotlivých svedkov krajský súd uviedol, že *„je práve úlohou dokazovania na hlavnom pojednávaní vykonať všetky dostupné dôkazy a tieto posúdiť a vyhodnotiť v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku a v súlade so zákonom a spravodlivo o obžalobe rozhodnúť“*.

Krajský súd sa vyjadril aj k existencii konkrétneho dôvodu väzby a zistil, že dôvod útekovej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku existuje v nezmenenej podobe a je odôvodnený nielen hrozbou vysokého trestu, keďže ide o dôvodné podozrenie z obzvlášť závažného trestného činu, za ktorý sťažovateľovi hrozí uloženie vysokého trestu, ale aj osobu sťažovateľa, ktorý sa napriek nahlásenému trvalému pobytu v Senci a prechodnému pobytu v ubytovni zdržiaval v Rakúskej republike, čo pred orgánmi činnými v trestnom konaní zatajil. Túto skutočnosť obidva stupne súdov konajúcich o väzbe sťažovateľa vyhodnotili ako dôvodnú obavu z úteku alebo skrývania sa sťažovateľa, najmä s ohľadom na spomenutý vysoký trest odňatia slobody, ktorý sťažovateľovi v prípade preukázania viny hrozí a krajský súd sa s týmto záverom stotožnil. Nemožno opomenúť ani skutočnosť, na ktorú upozornil aj okresný súd rozhodujúci o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na prvom stupni, a to že v prípade trestného činu pokusu vraždy [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] v štádiu pokusu a dokonaného trestného činu vraždy [REDAKOVANÉ] vo forme účasti išlo o závažný, zvlášť sofistikovaný, detailne a na vysokej úrovni premyslený a profesionálne naplánovaný, organizovaný a vykonaný spôsob spáchania skutku, pričom sťažovateľ bol obžalovaný ako objednávateľ tejto vraždy, na ktorú bola najatá osoba s profesionálnymi skúsenosťami a špeciálnym vojenským výcvikom so zbraňami.

21. Ústavný súd pripomína, že základné právo podľa čl. 17 ods. 2 ústavy vo svojom znení odkazuje na zákon, a preto pri posudzovaní otázky jeho rešpektovania alebo porušenia

musí brať ústavný súd do úvahy zákonnú úpravu a jej aplikáciu príslušným orgánom, pričom v prípade zistenia závažného porušenia zákonnosti ide aj o porušenie ústavnosti (III. ÚS 48/00). Rovnako aj z čl. 17 ods. 5 ústavy vyplýva, že do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom. Príslušná zákonná úprava obsiahnutá predovšetkým v Trestnom poriadku je tak integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody (II. ÚS 55/98). Aj čl. 5 ods. 1 dohovoru vyžaduje, aby k pozbaveniu osobnej slobody došlo „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“ a každé dohovorom prípustné pozbavenie osobnej slobody [čl. 5 ods. 1 písm. a) až f)] musí byť „zákonné“. Dohovor tu teda priamo odkazuje na vnútroštátne právo, a preto rešpektovanie tohto práva je integrálnou súčasťou záväzkov zmluvných štátov (Lukanov v. Bulharsko z 20. 3. 1997, § 43). Každé pozbavenie osobnej slobody zároveň musí byť v súlade s účelom čl. 5 dohovoru, ktorým je ochrana jednotlivca pred svojvôľou (Morsink v. Holandsko z 11. 5. 2004).

22. V čase, keď krajský súd rozhodol namietaným uznesením o zamietnutí žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby, trvala jeho väzba už takmer štyri roky. Zároveň konajúci okresný súd v prvom stupni rozhodol o ďalšom predĺžení lehoty väzby o šesť mesiacov do 4. júna 2017, čo krajský súd napadnutým uznesením z 29. novembra 2017 potvrdil. Vzhľadom na namietané porušenie práv sťažovateľa bolo v tejto súvislosti potrebné posúdiť nevyhnutnosť ďalšieho trvania väzby, najmä s ohľadom na postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu v trestnej veci sťažovateľa.

23. Pri rozhodovaní o zamietnutí žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby a o ďalšom predĺžení lehoty väzby krajský súd argumentoval najmä skutočnosťou, že v danej trestnej veci je sťažovateľ stíhaný za trestný čin vraždy v štádiu prípravy spáchaný formou spolupáchateľstva a za trestný čin vraždy spáchaný formou účasti, za ktoré sťažovateľovi hrozilo uloženie výnimočného trestu odňatia slobody, t. j. trestu odňatia slobody nad 15 až do 25 rokov a jednak trest odňatia slobody na doživotie. Uviedol, že *„Senát Okresného súdu Bratislava I sa zaoberal otázkou, či sú splnené aj materiálne podmienky pre rozhodnutie o predĺžení lehoty väzby. Teda, či pre obťažnosť veci alebo z iných závažných dôvodov nebolo (nebude) možné skončiť trestné stíhanie do uplynutia*

ostatne predĺženej lehoty väzby v trestnom konaní a súčasne prepustením obžalovaného na slobodu hrozí, že bude zmarené alebo podstatne sťažené dosiahnutie účelu trestného konania (§ 76a Tr. por.) a konštatoval, že možno jednoznačne označiť túto trestnú vec ako obtiažnú. Jej obťažnosť spočíva nielen v zložitosti, komplikovanosti, a tým aj časovej náročnosti náležitého zistenia skutkového stavu veci v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie, ale tiež v počte obžalovaných a následnej realizácii ich procesných práv. Obžaloba bola podaná na piatich obžalovaných, z ktorých boli štyria boli vo väzbe v prejednávanej trestnej veci (obžalovaný [REDACTED], obžalovaný [REDACTED], obžalovaný [REDACTED] obžalovaný [REDACTED]) a od 26.09.2017 traja, keďže jeden obžalovaný ([REDACTED]) nastúpil nepodmienečný výkon trestu odňatia slobody v inej trestnej veci. Rozsah spisového materiálu ku dňu tohto rozhodovania presiahol 12.366 strán. Súd pre zabezpečenie plynulého priebehu trestného konania o podanej obžalobe ustanovil obžalovanému [REDACTED] a obžalovanému [REDACTED] aj náhradného obhajcu, pričom obžalovaný [REDACTED] požiadal o tlmočenie a preklady z a do jazyka ukrajinského. Dňa 24.01.2017 bola trestná vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie novému predsedovi senátu po odchode pôvodného predsedu senátu do dôchodku. Nový predseda senátu dňa 02.02.2017 určil termín hlavného pojednávania na 27.02.2017, pričom zo zápisnice o hlavnom pojednávaní zo dňa 27. 02. 2017 (č. I. 11384) vyplýva, že senát prejednáva podanú obžalobu v novom zložení s tým, že vykonával s poukazom na § 277 ods. 5 Tr. por. hlavné pojednávanie znovu a musí sa zaoberať aj rozsiahlymi písomnými podaniami obžalovaného [REDACTED], ktorých bolo od 06.02.2017 do momentu vyhlásenia tohto uznesenia celkovo 45.

Z uvedených dôvodov okresný súd dospel k záveru, že sú splnené zákonné podmienky na predĺženie celkovej lehoty väzby u obžalovaného [REDACTED].“.

24. Podľa § 76a Trestného poriadku ak sa vedie trestné stíhanie pre obzvlášť závažný zločin, za ktorý možno uložiť trest odňatia slobody na 25 rokov alebo trest odňatia slobody na doživotie alebo pre trestné činy terorizmu, ktoré nebolo možné pre obťažnosť veci alebo z iných závažných dôvodov skončiť do uplynutia celkovej lehoty väzby v trestnom konaní a prepustením obvineného na slobodu hrozí, že bude zmarené alebo podstatne sťažené dosiahnutie účelu trestného konania, môže súd rozhodnúť o predĺžení celkovej lehoty väzby v trestnom konaní na nevyhnutnú dobu, a to aj opakovane. Celková lehota väzby v trestnom

konaní spolu s jej predĺžením podľa predchádzajúcej vety však nesmie presiahnuť šesťdesiat mesiacov.

25. Ako vyplýva z odôvodnenia krajského súdu, väzba sťažovateľa bola predĺžená v rámci limitov stanovených Trestným poriadkom, v súlade s ustanovením § 76a Trestného poriadku, ktoré krajský súd odôvodnil obťažnosťou trestnej veci, ktorá spočívala nielen v zložitosti a komplikovanosti dokazovania, ale aj v následnej realizácii procesných práv piatich obžalovaných, z ktorých štyria boli stíhaní väzobne. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva sťažovateľa byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania, ktoré zaručuje čl. 5 ods. 3 dohovoru, je potrebné uviesť aj to, že krajský súd preskúmal doterajší postup orgánov činných v trestnom konaní, rýchlosť ich konania a dodržiavania občianskych práv, v spojení s potrebou vykonania ďalších dôkazov, pričom nezistil žiadne závažné pochybenia, respektíve nečinnosť či prietahy v konaní. Zároveň ústavný súd uvádza, že potrebu predĺženia lehoty väzby, tak ako uvádza aj krajský súd, spája Trestný poriadok s obťažnosťou a zložitnosťou prejednávanej veci, ku ktorej vo veci sťažovateľa prispel počet obžalovaných stíhaných väzobne, ich procesné návrhy a sťažnosti podávané počas konania, s ktorými sa konajúci súd musel vysporiadať, rozsah vykonávaného dokazovania, ako aj samotná potreba opakovania hlavného pojednávania z dôvodu zmeny predsedu senátu. Z pohľadu existencie týchto skutočností preto konajúci krajský súd vyvodil v namietanom rozhodnutí nevyhnutnosť ďalšieho trvania väzby sťažovateľa, a tento záver nemožno považovať za arbitrárny.

Skutočnosť, že v takejto trestnej veci s viacerými obžalovanými došlo k sťažovateľom označenému jednému odročeniu hlavného pojednávania (11. októbra 2016), prípadne sa jedno hlavné pojednávanie neuskutočnilo (9. júna 2016) z dôvodu neúčasti obhajcu (najmä ak okresný súd v ďalšom postupe ustanovil obžalovaným náhradného obhajcu), nebola spôsobilá vo veci sťažovateľa založiť nedôvodnosť samotného trvania jeho väzby.

Zo súpisu procesných úkonov, ktoré v svojom vyjadrení na výzvu ústavného súdu poskytol okresný súd, vyplýva, že okresný súd rozhodujúci trestnú vec sťažovateľa na prvom stupni konal priebežne, v primeraných časových intervaloch a plynulo. Z toho vyplýva, že k celkovej dĺžke súdneho konania nepochybne prispela aj skutočnosť

opakovaného rozhodovania o väzbe obžalovaných, a preto bola následne vec opakovane postupovaná odvolaciemu súdu na rozhodnutie o sťažnostiach proti väzobným rozhodnutiam okresného súdu (do novembra 2017 bola z dôvodu rozhodovania o väzbe vec predložená krajskému súdu 9-krát, pozn.). Realizácia týchto procesných práv, na ktoré majú obžalovaní a väzobne stíhaní v trestnom konaní nárok, čo ústavný súd nijako nespochybňuje, však jednoznačne prispela k dĺžke trestného konania, a tým aj k dĺžke trvania väzby sťažovateľa. O snahe konajúceho súdu rozhodnúť v trestnej veci sťažovateľa čo najskôr svedčí aj skutočnosť, že po predĺžení väzby sťažovateľa namietaným uznesením krajského súdu sa v priebehu januára 2018 do polovice februára 2018 konalo 8 hlavných pojednávaní a na hlavnom pojednávaní konanom 21. februára 2018 bol vyhlásený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým bol sťažovateľ uznaný vinným a odsúdený.

Skutočnosť, že trestný spis bol po podaní odvolaní zo strany obžalovaných po vyhlásení rozsudku súdu prvého stupňa vo veci samej vrátený z krajského súdu naspäť na okresný súd pre opomenutie okresného súdu (predložiť aj sťažnosť sťažovateľa voči uzneseniu o zamietnutí návrhu na opravu zápisníc z hlavného pojednávania), na ktorú upozorňuje sťažovateľ, nastala až v júni 2018, z čoho vyplýva, že túto skutočnosť nemohol krajský súd rozhodujúci o ďalšom trvaní väzby sťažovateľa 29. novembra 2017 vziať do úvahy.

26. Vzhľadom na uvedené preto dospel ústavný súd k záveru, že rozhodnutie krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie súdu prvého stupňa o zamietnutí žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu spolu s rozhodnutím o ďalšom predĺžení lehoty trvania väzby, bolo opodstatnené, náležité odôvodnené konkrétnymi skutkovými okolnosťami prípadu a bolo realizované v rámci zákonných limitov právnej úpravy. Krajský súd sa vyjadril k pretrvávajúcej existencii materiálnych aj formálnych podmienok trvania väzby, vysporiadal sa so všetkými námietkami sťažovateľa vo vzťahu k zamietnutiu jeho žiadosti o prepustenie z väzby, náležité odôvodnil potrebu ďalšieho predĺženia väzby a neprijatie záruk nahradzujúcich väzbu. Ústavný súd nezistil arbitrárnosť odôvodnenia napadnutého uznesenia, ktorá by bola spôsobilá zasiahnuť do namietaných práv sťažovateľa, a jeho argumentáciu považuje za ústavne udržateľnú.

Zároveň ústavný súd uvádza, že dôvod útekovej väzby v prípade obzvlášť závažného trestného činu, za ktorý hrozí sťažovateľovi vysoký trest odňatia slobody, môže mať tendenciu zosilniť spolu s dôkaznou situáciou v konaní, ktorá vo svojom súhrne môže s väčšou mierou presvedčivosti preukazovať, že trestný čin, ktorý je kladený za vinu obžalovanému, aj v skutočnosti spáchal. Uvedené konštatovanie potvrdzuje aj skutočnosť, že sťažovateľ bol podľa zistení ústavného súdu zatiaľ neprávoplatným rozsudkom okresného súdu sp. zn. 4 Tk1/2015 z 21. februára 2018 uznaný za vinného zo spáchania trestného činu vraždy v štádiu prípravy a zo spáchania trestného činu vraždy formou spoluúčasti, za čo mu bol uložený výnimočný úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 23 rokov so zaradením do tretej nápravno-výchovnej skupiny.

27. Vo vzťahu k rozhodnutiu, ktorým nebola väzba nahradená ponúknutými inštitútmi trestného poriadku, prípadne dohľadom probačného a mediačného úradníka či peňažnou zárukou, krajský súd uviedol, že *„na nahradenie väzby niektorým z inštitútov, ktoré upravuje Trestný poriadok, nie je právny nárok, ide len o možnosť, ku ktorej môže súd pristúpiť a takýto výklad je v súlade aj so znením čl. 17 ods. 1, ods. 2 a ods. 5 Ústavy SR a čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Súd musí pri rozhodovaní o nahradení väzby zvážiť, či intenzita zásahu do osobnej slobody obvineného tým, že je vo väzbe, nie je celkom zjavne neprimeraná k miere zvýšenia rizika, že nahradením väzby a prepustením obvineného na slobodu obvinený môže uskutočniť konanie zakladajúce väzobný dôvod. V prejednávanej veci nie je možné prepustiť obžalovaného z väzby na základe jeho žiadosti a už vôbec nie je možné jeho väzbu nahradiť uvedenými inštitútmi náhrady väzby vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, ktoré sa vzťahujú k jeho osobe a predovšetkým k povahe prejednávaného prípadu.“*

Krajský súd tiež opakovane pripomenul, že sťažovateľ je stíhaný pre obzvlášť závažný zločin, v prípade ktorého Trestný poriadok v § 80 ods. 2 umožňuje nahradiť väzbu inštitútom nespojeným s obmedzením osobnej slobody len za splnenia podmienky, že to odôvodňujú výnimočné okolnosti prípadu. Za výnimočné okolnosti prípadu pritom treba považovať pomery obvineného a okolnosti prípadu, pričom za pomery obvineného treba považovať okolnosti týkajúce sa osobných a rodinných pomerov, ktoré nesúvisia s vyšetrovanou trestnou činnosťou a za okolnosti prípadu sa rozumejú také mimoriadne

okolnosti, ktoré sa vymykajú bežným a všeobecným okolnostiam, napríklad spáchanie trestného činu v afekte alebo zo strachu. Výnimočné okolnosti prípadu sú teda také okolnosti, ktoré sú svojim významom, resp. charakterom obdobné ako v prípade mimoriadneho zníženia trestu podľa §39 ods. 1 Trestného zákona. Krajský súd uzavrel, že *„sťažnostný súd, rovnako ako súd okresný, u obžalovaného nezistil žiadne výnimočné okolnosti prípadu v zmysle § 80 ods. 2 Tr. por., ktoré by umožňovali nahradiť väzbu. Požiadavka verejného záujmu na zabránení v prípadnom takom konaní jednoznačne prevažuje nad rešpektovaním osobnej slobody obžalovaného. Väzba v prejednávanej veci má zaisťovaciu funkciu, nie je v rozpore so zásadami primeranosti, zdržanlivosti a proporcionality a je v súlade s ustanoveniami Ústavy SR a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a s ohľadom na charakter, závažnosť a zložitost' prejednávanej trestnej veci (prejednávaná vec nie je bežne sa vyskytujúca trestná vec s poukazom na viacero obžalovaných a rozsiahlost' spisového materiálu).“*

28. Z doterajšej judikatúry k druhej vete čl. 5 ods. 3 dohovoru, ktorá sa vytvárala postupne, vyplýva, že prepustenie na základe záruky je len možnosťou, a nie oprávnením osoby pozbavenej osobnej slobody. Pri posudzovaní jej opodstatnenosti má záruka prednosť pred pokračovaním väzby. Uplatňuje sa nielen v prípade takzvanej útekovej väzby, ako by tomu nasvedčovala formulácia účelu tejto záruky (zabezpečenie prítomnosti na pojednávaní), ale je možné ňou nahradiť aj väzbu realizovanú na základe iných dôvodov. V rozpore s dohovorom by bolo, ak by vnútroštátne právo vylučovalo v prípade niektorých trestných činov vôbec možnosť záruky (Caballero c. Spojené kráľovstvo z 8. 2. 2000, S. B. C. c. Spojené kráľovstvo z 19. 6. 2001).

29. Uvedené východiská judikatúry EŠLP k čl. 5 ods. 3 druhej vete dohovoru ústavný súd už viackrát zohľadnil pri svojej rozhodovacej činnosti a v tejto súvislosti uviedol, že čl. 5 ods. 3 dohovoru síce nepriznáva jednotlivcovi absolútne právo byť prepustený na záruku, ale umožňuje mu žiadať o prepustenie na slobodu s poskytnutím záruky. Súdnym orgánom vzniká v tejto súvislosti povinnosť zvážiť, či sa poskytnutím určitej záruky dosiahne rovnaký účel, aký bol sledovaný vzatím osoby do vyšetrovacej

väzby. Pri posudzovaní jej opodstatnenosti má záruka prednosť pred pokračovaním väzby (I. ÚS 239/04, II. ÚS 38/05, II. ÚS 60/08).

30. Posudzujúc odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu so zreteľom na už uvedenú judikatúru, ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd (aj okresný súd) sa možnosťou prijatia ponúknutých záruk riadne zaoberali, svoje rozhodnutie vo vzťahu k ponúknutým zárukám náležite odôvodnili, jednak odkazom na závažnosť, zložitost' a charakter prejednávanej veci, no najmä s odkazom na neexistenciu výnimočných okolností prípadu a osoby obvineného, tak ako to vyplýva z Trestného poriadku, a to aj s ohľadom na možné ohrozenie dosiahnutia účelu trestného konania. Samotná požiadavka existencie výnimočných okolností na prepustenie z väzby osoby stíhanej pre podozrenie zo spáchania obzvlášť závažného zločinu vo svojej podstate predpokladá vyššiu mieru rizika, že osoby stíhané za závažnú trestnú činnosť by sa v prípade ich prepustenia z väzby snažili utiecť alebo sa skrývať, aby sa tak vyhli trestnému stíhaniu, pôsobili na svedkov, znalcov či spoluobvinených s úmyslom mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie, či pokračovali v trestnej činnosti. Podmienka zisťovania takýchto výnimočných okolností na nahradenie väzby zárukou tak podľa názoru ústavného súdu sleduje legitímny cieľ a je ústavne udržateľná. Aplikáciu uvádzanej zákonnej úpravy ústavný súd v mnohých predchádzajúcich prípadoch (napríklad I. ÚS 113/08, III. ÚS 387/2010, II. ÚS 466/2012, IV. ÚS 559/2012, I. ÚS 132/2013 alebo II. ÚS 149/2014) považoval za ústavne akceptovateľnú a nevidel žiadne známky arbitrárnosti v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktoré v prípadoch, o aké pri stíhaní za obzvlášť závažné zločiny ide, pre nahradenie väzby zárukami väzbu nahradzujúcimi vyžadovali existenciu výnimočných okolností prípadov.

31. Sťažovateľ taktiež namieta porušenie svojich práv postupom okresného súdu, ktorý má spočívať v tom, že mu návrh na predĺženie lehoty väzby nebol pred a ani na neverejnom zasadnutí predložený. V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že dané pochybenie okresného súdu mal sťažovateľ možnosť namietat' v sťažnosti proti uzneseniu súdu prvého stupňa, ktorým bolo rozhodnuté o zamietnutí žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby. Ako vyplýva zo sťažovateľom priloženej zápisnice z neverejného

zasadnutia s účasťou, ktoré sa konalo 2. októbra 2017, ako aj zo samotného odôvodnenia namietaného uznesenia krajského súdu, sťažnosť proti prvostupňovému rozhodnutiu okresného súdu bola právnu zástupkyňou podaná priamo do zápisnice, následne odôvodnená ešte osobitným písomným podaním a svoje odôvodnenie sťažnosti proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa podal aj sám sťažovateľ. Ak však toto pochybenie okresného súdu vo svojich sťažnostiach nenamietal, nemohol sa s ním krajský súd v namietanom rozhodnutí vysporiadať. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd je viazaný petitom sťažnosti sťažovateľa, v ktorej namietal len uznesenie krajského súdu rozhodujúceho o väzbe v druhom stupni, považuje túto námietku sťažovateľa za zjavne neopodstatnenú. Sťažovateľ „dáva do pozornosti“ ústavného súdu aj to, že žiadal o preklad zápisnice z neverejného zasadnutia z 2. októbra 2017 do ruského jazyka a vyhotovenie zvukového záznamu z tohto zasadnutia, avšak neuvádza, akým spôsobom mala táto skutočnosť zasiahnuť do jeho označených práv, ktorých porušenie namieta, prípadne aké nepriaznivé následky z tejto skutočnosti pre neho vyplynuli, a nešpecifikuje ani právo, ktoré malo byť týmto porušené, a preto túto námietku sťažovateľa vyhodnotil ako zjavne neopodstatnenú.

32. Ďalšie námietky sťažovateľa, ktoré uvádza v samotnej sťažnosti a týkajú sa pochybení okresného súdu na hlavných pojednávaniach, prípadne ďalšie námietky, ktoré uviedol prostredníctvom svojho právneho zástupcu a sám sťažovateľ osobne v následnom písomnom stanovisku, sa týkajú trestného konania vo veci samej a sťažovateľ mal a má k dispozícii procesné nástroje, prostredníctvom ktorých môže tieto údajné pochybenia konajúceho súdu namietat' v trestnom konaní. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že trestné konanie je od svojho začiatku až po jeho koniec proces, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií pre ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní a súdov naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietat' pochybenia znamenajúce porušenie práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ak tieto pochybenia neboli odstránené v priebehu samotného trestného konania. Pokiaľ by ústavný súd na túto skutočnosť neprihliadal, poprel by účel a zmysel opravných

prostriedkov v trestnom konaní, ktorým je okrem iného náprava procesných pochybení vo veci konajúcich orgánov verejnej moci (orgánov činných v trestnom konaní a súdov).

33. Vzhľadom na uvedené preto dospel ústavný súd k záveru, že namietané uznesenie krajského súdu dostatočne reaguje na relevantné právne otázky nastolené sťažovateľom týkajúce sa existencie materiálnych a formálnych podmienok väzby, dôvodov, pre ktoré bola žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby zamietnutá a pre ktoré neboli prijaté záruky (najmä neexistencia výnimočných okolností prípadu pre prijatie väzbu nahradzujúcich inštitútov) a v neposlednom rade aj dôvodov na ďalšie predĺženie lehoty väzby. Nesúhlas sťažovateľa so závermi krajského súdu v jeho právnej veci nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. Prípadný zásah ústavného súdu spočívajúci v nahradení právneho názoru krajského súdu je možné realizovať len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Ústavný súd preto odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

34. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa obsiahnutými v sťažnostnom petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. novembra 2018